

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap janarius 11^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' boszúallás. *(Folytatás.)*

Sir Barnaby Roundhead egy protestans telepedő is lakott a' városban, hol ezen eset történt. Honnét jött legyen, senki se tudta; de hogy Angol volt, szőejtése bizonyítá. Oda jöve egészen pénz nélkül, valamint hogy semmi hivatala se volt. A' mennyire lehetett, csak eltengődött, mert mindent megcselekedett, mit reá biztak, 's mit véghez vinni korlátozott lelki tehetségei képesek valának. Különben kicsin komoly ember volt; arcvonásai hideg és szenvedély nélküli embert árultak-el. Egy tehetős fűszer-szatócs a' jövevényt szolgálatjába vevé, 's pontossága, és csendessége által annyira megnyerte gazdájának bizodalmát, hogy ez őt kereskedésében társul fogadta.

Ekkor a' fűszer-szatócs (Gewürz-krämer) rögtön meghalt a' nélkül, hogy maga után örököst hagyott volna. Barnaby Roundhead feleségül vette az özvegyet, 's ez által nem csak jóforma vagyron jutott birtokába, hanem jövedelmes keresete is lön. Az özvegy hozzá leginkább azért ment, mert reménylé, hogy Barnaby megtartandja előbbi alázatosságát, 's következőképpen igen engedékeny, és csendes férj leend. De csak hamar meggyőződött, mennyire megcsalattaték várakozásában. Haszonkereső, és telhetetlen lévén már menyegző után első reggel, mihelyt felkelt ágyából, feleségének minden nemű kulcsait elővévé, 's minden almáriumot és ládát kikutatott 's fűrkészett; hatalmába vette az egész nem csekély pénzmennyiséget, mellyet az asszony előbbi férjének életében igaz és nem-igaz uton magának összeszerzett, 's azt egy lakattal, és závorral jól elzárt szobába rejté.

Az ujonan férjhez menttet ezen bánásmód nem kevéssé ijeszté meg; a' félelem még nagyobb lön, midőn a' szegényes reggelit eszrevévé, mellyet számára férje készítettett. Későbbben ugyan próbált némi ellentállást, de férje fenyegetésekkel, sőt utóbb még méltatlanságokkal is tudta őt lecsendesíteni. Végre az asszony egy szomszéd lakatosban keresett segítséget, 's e' szerint egy közönséges

főkulcs segedelmével lassanként kicsipkedte magának a' tőle elorzott tulajdont.

Házassága első esztendeje után a' jó asszonyság egy leánykát szült, melly oly kellemes volt, hogy fukar zsugori apjának meg tudta kedvét nyerni, ki neki, minden fösვნysége mellett is oly jó nevelést adata, minőt csak engedhettek a' helység viszonyai.

Három esztendővel előbb, hogysem elbeszélésünk kezdődék, halt-meg Mistress Roundhead. Leánya 18-dik esztendejét érte-el, és szeretetre méltó csendes leányka volt; szive szelid, és gyengéd; szép szemei, és szelid arcvonalai a' csendes engedékségnek látható ki nyomásai voltak.

Közte és az erkölcsös Brady Róza közt leghivebb barátság kapcsa fűződék egybe.

Szives olvasóink úgy fogják találni, hogy ezen kis eltérés az egésznek értésére elkerülhetlenül szükséges vala; sőt kénytelenek vagyunk ide még egy pár jegyzést betoldanunk.

Azon időben, mellyről tulajdonképpen beszélünk, egy clubb képezé magát e' városban szilaj fiatal emberekből, kik többnyire gazdag birtokosoknak fijaik valának, 's kik éjenként minden csendes polgároknak boszúságára a' legpajkosabb féktelenségekkel szoktak tivornyázni; sőt már azt is beszélték, hogy az egykor reggel halva találtatott vámszedő is ezen clubbnak néhány tagjai által veretett volna agyon. Ezen vad csoportnak vezére amaz elhiresedett Wilson volt, kinek lelke magát a' temető melletti sikátorban anynyiszor mutatta már, 's kinek társaságában a' fiatal Bradyt hagytuk a' sz. János-apátsági temetőben.

John Wilson unoka öcsce volt Mistress Roundheadnak, egyetlen egy bátyjának fija. Ő egészen meggyilkoltatása idejéig mindig félelme volt az atyáknak; 's ha este ittas kiabálását hallák, mindegyik sietett megnézni, ha háza ajtaja jól van-e bezárva, hogy ezen kéjencznek (Wüstling) minden lehetséges erőködéseitől ment lehessen. Csinos legény volt, 's az asszonyoknak nagy kedvökben járt, de apjától hátrahagyatott vagyonát kevés idő alatt egészen elpazérolta.

Egykor reggel testét egészen hidegen és megmeredve találták, 's arcvonalait annyira összemarczongolva, hogy csak hajáról, ruhájáról, és zsebeiben talált némelly levelekből lehetett reá ismerni. Több darab asszonyi ruha is találtaték mellette, mellyekből azon vélekedés támadott, hogy alkalmasint valamely leányt támadott-meg, 's annak kísérőjítől szúratott agyon.

Ezen kis félretérés után legyen szabad ismét felfogni kezdett elbeszélésünknek fonalát.

A' zivatar, melly a' sz. János -apátsági temetőben Brady Móritz és Wilson lelke körül zajladozott, éppen olly dühösen csapkodott Jennynek a' fűszer-szatócs beteg leányának ablaktáblái ellen. Lábainál Mary a' szolgáló nyugvék mély álomban. De a' kellemes Jenny nem alhatott olly csendesen; úgy látszott, mintha valamely nehéz álmótól nyugtalaníttatnék; szép kék szemeiből csoportos könnyek pergének halavány arczára. Most hirtelen felriad, kezével mintha valakit visszasztatítani akarna, hadarászott, 's rémülve kiálta-fel: „Mennyei atyám! védelmezz engem!“ Azután ismét el-lankadva visszadült, 's bágyadtan susogá: „Ó Istenem! ez csak egy nehéz álom volt; láttam őt, — 's bár milly borzasztó volt tekintete, még is inkább szeretném, hogy fel ne ébredtem volna! — Ó! bár elalhatnám örökre! — ó bár a' sir lenne ágyam! — ott emlékezet nélkül alhatnám!“ Jenny szemeiből könnyek pergének, kezeit fájdalmasan tördelé. Most azonban egyszerre valamely zörej hatott füleibe. Ő ijedve fejére voná takaróját, egy erős szélrohanás pedig a' pislogó éji lámpát oltá-el, és a' setétség még inkább nevelé félelmét.

„Nagy Isten védelmezz!“ — sohajta a' !szegény leányka, 's ismételve költé-fel a' szolgálót. „Ó bárcsak én is olly nyugodtan alhatnám, mint te!“

A' zörej ismételtetett. Ekkor a' félelem kikényszeríté lépni a' leánykát ágyából, 's a' setétben remegve szökött az alvó szolgálóhoz. Végre ezt félköltötte. „Ah kedves Mary — susoga — rettentő álom volt. Úgy tetszett, mintha Wilson lelke állott volna előttem azon véresen, 's mintha karjaival meg akart volna ölelni.“ — Ezen szóknál Jenny ismét keservesen sirni kezdett.

A' szolgáló bátrabb és nyugottabb levén asszonyánál, ezt magához voná. „Imádkozzunk együtt kedves Miss — monda — ez tapasztalt ir (Salbe) a' nehéz álmok ellen, 's eléggé erős a' kisértetet, melly kegyedet háborgatja, eltávoztatni.“

„És nem hallod újra a' zörejt?“ szavába esék aggodalmasan Jenny; 's a' szolgálóleány most, valamint asszonya, megijedvén, közelebb vonult amahhoz. „Most megint csendes minden“ monda Jenny.

„Uram! ne vigy minket a' kisértetbe“ imádkozék Mary. Erre néhány perczig csend leve. — Végre Jenny parancsolá a' szolgálónak, menne-le a' konyhába és gyujtaná-meg a' lámpát. De Marynak nem volt annyi bátorsága.

„A' setétben nem maradhatok — kiálta Jenny — a' félelem életembe kerülne.“

„Ugy hát csak még is kell hozni világot; — mond a' hiv cseléd — én bizom Istenben, ki a' jókat védelmezi.“ Ezzel felemelke-

dék, 's a' kályha felé tapogatódzott, hogy a' lámpát megtalálja. „Meg van — kiálta örömmel eltelve — most a' konyhába megyek. Isten oltalmazza addig is, míg visszatérek.“

„Az Istenért ne! — mond Jenny aggodalmasan — én az egész világ kincseiért se mernék itt fen maradni. Veled akarok menni.“ Így tehát egymásba fogózván a' konyhába menének, hol a' mécset Mary meggyújtá. „Most ugyan majd jó szolgálatot tesznek meleg ágyaink“ monda Mary felfelé haladván.

„Nem hallasz oda fen lépéseket?“ kérdé egyszerre lassan, és remegve Jenny.

„Dehogy hallok! — viszonzá a' kevesbbé félénk Mary. — Mi Isten nevével már most felfogunk menni.“

Ezzel beléptek a' szobába. De ki írja-le rémülésöket, midőn az ajtón belépven egy magos férfi-alakot látának Jenny ágya fölé hajlani. Mind a' ketten az ijedtségtől szinte megmerevültek; a' rémület nyelvöket megnémítá; leheletök elállt, 's nem voltak képesek segedelmért kiáltani. Végre az ismeretlen felemelé fejét, 's a' leányok ijedsége a' legfőbb polczra hágott, midőn abban — a' meggyilkoltatott Wilsont ismerék, de nem véresen, mint őt Jenny látta, hanem halaványon, mint a' halál. Szegény Jenny ájulva esett a' földre.

A' szolgáló kőbálványnya meredt; nyelve nem volt képes egy szócskát is ajkaira hozni. Ekkor az alak feléje közeledék, 's Mary az iszonyodástól elfogódván hasonlóképp a' földre rogyott. Midőn ismét magához tért, az alak már eltűnt; ő tehát felugrott, az ajtót bezárá, 's elalélt asszonyát felkarolván az ágyba vivé, hol bágyadtan maga is térdre esék. De csak hamar valamelly rettentő lárma, melly a' ház alsó részéből hangzott felfelé, ébreszté-fel lankadásából. Hangos szavakat, 's heves szó-vitát vesz észre. Mary rettegésében gondolá, hogy az egész ház tömve van kisértetekkel, de ijedtsége ellenére is volt annyi lélek-ébrensége, hogy a' lárma közül urának szavát megkülönböztetheté, valamint James szolgáját is, ki iránta' jó leánya darab időtől fogva gyengéd vonzódást érte magában. A' lárma most szünni kezdé, 's végre minden lecsendesedék.

E' közben a' szegény Jenny is magához tért. „Mary! — szóla bágyadt hangon — érzem, hogy meg kell halnom, mert a' halottnak tekintete ért.“

„Ha valamit tehet imádságom — viszonzá a' szolgáló — úgy bizonyosan sokáig fog még élni. Nekünk a' lélek semmi kárt se tett; de félek, hogy jó uram, 's a' szegény James nem szabadult-meg olly jó karban, miként mi.“

Erre mindent elmondott urnéjának, mi ez utóbbinak ájulása alatt történt.

„Nem az atyámnak szava az?“ szakasztá félbe Jenny a' beszélőt; — 's valóban az is volt. Éppen az ajtón kopogtatott már parancsolván, hogy nyitnák-ki. Mary egy pillanatig vonakodott, mert félt, hogy a' házi ur a' kísértet társaságában jó; de midőn sir Rounhead őt bizonyossá tette, hogy nem volna a' kísértettel, akkor csakugyan kinyitá. Atyja ekkor berohanván kézkúcsolva kiáltozá: „oda vagyok; én megronsolt ember lettem! Olly fáradságosan szereztem össze, 's most mind oda van! — Kiraboltattam; tolvajok, zsványok, rablók voltak itt; koldús vagyok!“

„Szóljon édes atyám világosan, beszélje-el mi történt?“

„Ki vagyok rabolva, koldús vagyok!“ viszonzá kézkúcsolva a' kereskedő. Ekkor erősen kopogtattak a' ház ajtaján: a' szolga egy városi tiszttel lépett-be, kit urának parancsolatjára hozott-el, 's kinek az esetet, illy formán beszélé-el: „Sem én, sem uram nem voltunk képesek megfogni, miképp jöhettek a' tolvajok házukba, holott minden ajtót Sir Rounhead saját kezeivel zárt-be, 's minden kulcsokat magához vevén engem is, mint szokása volt, kamrámba zárt. Én a' napi dologtól elfáradva legott elaludtam, midőn, nem tudom hány óra múlva, uram felköltött, 's jajgatás, és panaszkodás közben tudtomra adta, hogy tolvajok volnának a' házban. — Én késedelem nélkül, minden tagaim reszketvén, a' szoba felé tartok, mellyben uram a' zörejt hallani vélte; mi be akartunk menni, de az ajtó zárva volt. Sir Rounhead, ki a' kulcsot mindig magával hordozá, felnyitotta az ajtót, 's lámpánk világánál mi egy fiatal embert pillantánk-meg, ki a' szoba közepén állva a' padlatot felszakasztotta, 's a' nyílásba nézett. Mind ketten az ifiú Brady Mórítzot ismertük-meg benne. Én legott megragadám, 's ő csak kevéssé ellenkezett; de midőn uram zsebeit akará kikeresni, olly erővel állott ellent, hogy szándékunkkal fel kellett hagyni. Megelégedtünk tehát, hogy őt egy erős kamrába zártuk; mire engem az uram elküldött, hogy kegyedet hívjam.“

Miután Sir Rounhead a' tisztet és szolgáját beeresztette, ismét szorgosan bezárá az ajtót, 's most őket a' fogolyhoz vezeté.

„Kegyed hatalmas ember — szólla szivre kötőleg az elsőbikhez a' szatócs — bizonyosan kikényszeríti a' tolvajtól a' ragadmányt; én bizonyossá teszem, hogy kegyednek se lesz mellette kára.“

„Csak vezessen-el hozzá — monda a' tiszt; mig az alatt a' lépcsőken lefelé menének — majd meglátjuk, mit kellessék tenni.“ Így elérkezének a' tömlöcz-kamarához. Sir Rounhead felnyitá, 's a' tiszt parancsoló hangon szól vala: „Add-meg magadat a' király nevében, te foglyom vagy, és pedig törvényes uton.“ — De csak alig végzé ezen szavait, midőn a' szatócs jajgatva kiáltá: „Ó Istenem! ő már

elillant; pénzem, ezüstöm, mindenem oda van! — Most mind a' hárman a' kamrának minden szögét-lyukát kifürkészték, de legkisebb nyílást se találtak, noha a' kamrának ablakja se volt, 's az ajtó jól bezáratott.

Éppen kevéssel viradat előtt volt, midőn a' derék Randal Bradynak familiája erőszakos kopogás által álmából felverettetett. Az öreg Brady felkelvén ágyából kérdé, mi baj volna illy korán. De milly nagy volt álmélkodása, midőn látá, hogy nyilvános városi tiszt kér hozzá bebocsáttatást. Ő gyertyát akart gyújtani, de mielőtt azt teheté, az ajtó már be volt feszítve, 's a' tiszt Sir Rounhead 's ennek szolgálja kíséretében belépett. Ezen erőszakos bánásmód az öreget mehökkenté, úgy hogy nem volt képes meggondolni, hogy ha a' nagy závor az ajtóra lett volna tolva, azt olly könnyen mikép zuzhatják vala be. „Mi hatalmazza-fel kegyedet, hogy házamba illy erőszakkal, 's illy időben benyomuljon?“ kérdé szokott nyugott hangon. — „Mi előtt tovább beszélünk, zárjátok-be az ajtót — parancsolá a' tiszt — 's most adjátok elő a' tolvajt, vagy egész nemzetségtek a' tömlöczbe jó“ — „Adjátok-ki pénzemet, pénzemet!“ jajgata a' szatócs. *(Folytatás következik.)*

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

A' Sierra-Leone-i gőzködök felől, melyek ott napsugárok behatása által a' nedves földből és rothadó növényekből szállnak-fel, következtöt találni „Records of a voyage to the western coast of Africa 's a' t. czimű munkában, mely 1833. Edinburghban jött-ki. Sir Niel Campbell Sierra Leone akkori kormányzója egykor korán reggel kiküldé a' hajóhoz segédtisztjét, hogy B... Commodoret reggelire (főlöstökre) magához meghívja. Ez menté magát, 's vissza-izené, hogy másolhatlan törvényül tevé magának a' hajót soha tiz óra előtt el nem hagyni Afrika tenger-mellékén. A' segédtiszt azonban csak hamar visszatért egy második izenettel, melyben a' kormányzó igen kéri a' commodore-t, hogy kérését meg ne vesse, mert ő a' főlöstököket kedvéért kész 10 óra utánra hagyni, 's hogy inkább az alatt egy séta-nyargalással töltendi idejét. Ezt nem lehetett megtagadni, 's az előre vigyázó commodore kérdezé, milly irányban fogna Sir Niel lovagolni? „Nyugot felé“ lön a' felelet. — „Akkor — ugymond a' commodore — talán képes leszek megmutatni, miért nem hagyom-el a' hajót előbb, mig még a' nap jó előre nem haladott.“ Az ut, melyet a' kormányzó választott volt, akkor párhuzamosan (parallel) állott King Toms-csúcsával, 's ettől nem igen távol B... commodore a' segédtisztet a' hajó körzetére (gangway) voná magával, 's miután darab ideig a' távolba néztek, megmutatá neki az utat, melyet a' kormányzó már hátra hagyott, 's olly vastag köd uralkodott azon, hogy a' kormányzónak csak kalapja, és forgója látszott-ki a' gőzködből. A' segédtiszt ezen nem győze eléggé csudálkozni, 's bizonyítá, hogy a' parton még csak nem is sejtik, milly vesze-

delmes gőz környezi őket. Nem sokára azután Sir Niel Campbell az éghajlatnak áldozatja lön.

Táplálás nélküli élet. Bligh hajókapitán Bounty angol hajót kormányozván mintegy 400 mérföldet haladott 17 személylyel, 's mintegy 20 napig semmi egyébbel nem éltek, mint mindennap egy egy kis madárral, mi alig nyomott néhány latot. — Az Aracan partján megfeneklett Juno nevű angol hajón volt emberek 23 napig éltek táplálék nélkül. — Természet-vizsgálók szerint az állatok tovább elszenvedhetik az éhséget az embernél, 's talán nagy részint azért, mert ama gondolat nem gyötri őket, hogy holnap ismét koplalni fognak. Egy sas 28 napig, egy borz egész hónapig, 's némelly kutyák csaknem 36 napig koplalhatnak. A' krokodil két, a' scorio három, a' medve hat, a' teve nyolcz hónapig, és a' vipera tiz esztendeig lehet-el élelem nélkül; de ezen utósó szinte hihetetlen.

KÜLÖNFÉLE.

Szerencsés szerencsétlenség. Az ország-uton Montfalon felé néhány héttel ezelőtt öt sáncz-árkot töltöttek meg puskaporral, hogy a' szikla-hegyet felvettessék. Négy közülök meggyulván elpatant. A' munkások azt bívák, hogy mindannyi eldurant, 's egyik közülök közelebb ment. Ekkor az ötödik sáncz-árok eldurant, 's őt azon kővel együtt, mellyen éppen állt, 80 lábnyi magosságra a' levegőbe fellódította; innen valamelly mocsárba esett-le. Társai őt holtnak gondolák; hozzá siettek tehát, de valamelly tekintetbe se veendő zuzáson kívül egyéb semmi baja se volt, 's most már ismét dolgozik.

Gazdag ember. Egyik londoni ujság bizonyos Sir Ch. Flower urnak, egy igen gazdag embernek, halálát jelenti, ki 550.000 font sterlinget (ezüstben hatod fél millio ft.) hagyott gyermekeinek. Az atyja írósvajjal, ő maga is szinte írósvajjal, szalonna és egyéb enni valókkal kereskedett, 's végre minden kenyeres társait felül haladta. Asztala Londonban a' legjobbaknak egyike volt, 's legelőkelőbb és legfontosabb férjfiakat lehete vendégei közt látni. Halála hasonló volt életéhez; valamely igen zsiros falat következésében t. i. nem emészthetés miatt halt-meg.

Tűz-próba. Bhuripurban, Indiában, nem régiben két férjfiak egy pénzen összevesztek, 's a' Hakim elejébe mentek igazság kiszolgáltatásáért. A' Hakim tűz-próbát rendelt a' dolog bebizonyítására, melly szerint a' vádlónak egy tüzes ágyú-golyót kellett kezeibe venni. Ez megegyezett benne, 's a' nap meghatározott. Iszonyú nagy sokaság csődült egybe ezen csallatlan próbának látására; de midőn a' vádló látta, hogy a' dolog nem tréfa, a' tüzes golyót kezébe venni vonakodott. Midőn ez okáért őt nyúl szívűnek mondanák, nehogy nevetség tárgyává váljék, végre a' golyót kezébe vette, 's kezét elégette. A' pénz az ellenfélnek íteltetett oda, 's a' nép nagy öröm-zajjal hirdeté a' tűz-próba csallatlanságát 's a' Hakim mély belátását.

Éhség Bundlecundban. A' „Sumachar Dunpun“ ezen irtóztató éhséget legelőször közlötte. A' szerencsétlenek kétségbeesése olly fokra hágott, hogy egészen megtagadta az emberi természetet. Anyák tulajdon gyermekeiket ették-meg; és ezer meg ezer gyermekek eladattak tulajdon szülőjük által. Naponként számtalan ember halt-meg. Az oude-i

király naponként 2,000 rupiát osztatott-ki a' szegények között, kik Luknowba jöttek, és a' Cawnpur-i község naponként 2000-nek adott élelmet; még is mind ezek ellenére sokan haltak-meg éhen.

Fülöp (N. Sándor atyja) midőn hosszú levelet írta a' Spartaiaknak, 's azzal fenyegetné őket: hogy ha hozzájuk viszi táborát, nagy vérontásokat, és pusztításokat fogna városukban tenni: a' Spartaiak (szokásuk szerint) röviden feleltek, csak ezt irván vissza: „ha!”

S. Karolina.

J E L E S M O N D Á S.

Magyar vitéz.

Vig a' vitéznek vándor élete,
'S a' harczy szellemet, melly tűnni kezd,
Magyarhoz illik vissza szerzeni,
Különben birni nem méltó hazáját.

V ör ö s m a r t y.

Élet tükre. Cselekedetidben képzeld, mintha a' rosztat minden ember látná, a' jót pedig csak ön magad.

Nem olly nehéz, mint némellyek vélik, boldognak lenni. — A' jelen örömeit tartós gyönyörrel 's nem mohón éldelni, a' multakét képeken vissza teremteni, a' jövődökét a' reménytől kölcsönözni, — szóval — az élet örömeivel gazdálkodni tudni — ez a' boldogulás mestersége.

L c s A m a l i a.

Nem hogy kevés időnk volna, hanem magunk vesztünk-el sokat abból. — Ugy vagy; nem a' természet oka életünk rövidségének; mi tettük azzá. Nem szűkölködünk nélküle, sőt inkább tékozzoljuk.

S e n e c a.

A' ki magában nem bizik, nem bánhat okosabban, mint ha hallgat.

R o c h e f o u c a u l d.

G n o m á k V á c z r ó l. Az igazság szeliden sugárzó tavaszi nap, mellynek jótékony fénye ezer nemű illatozó virágoknak kelyheit nyitja-meg, de egyszersmind több ártalmas férgeknek ad lételet.

A' szerelem báj-kellemű virág. A' barátság édes gyümölcs.

N o — J á n o s.

S z ó r e j t v é n y.

Az első tag rajtunk éppen most is enyész;
Ronszol, harap, és rág fejjéve az egész;
Ez, ha visszan, mondod arcok ellensége,
Melly által lett immár sok szépségnek vége.
Fordítsd-meg ezt, és így ha hosszasan ejted,
Nyugalmad' az első felén megelleheted.
A' második szúr is, de értéket is ad,
Mi nélkül javadat más kézbe nem adnád.
Másik tag meghúzza olyan helyet térszen,
Honnan sok szép művek kerülnek-ki készen. —
Az egészszel egy hős nemzetet nevezhetsz,
Mellyet, ki légy is bár, szerethetz, 's becsülhetsz.

S e b e s s y J.

Előbbi rejtvény: K e c s k e m é t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.